

לפיד יצא למלחמה נגד עורכי החדשות בטלוויזיה

ומצא עצמו בקרב נגד הממונים עלין ונאלץ לסגת

הנפיד הנאפר

מנכ"ל לפיד

התקפלות ברגע האחרון

שהשידור הופסק, אך הם מעולם לא אמרו לו, כי הם מוכנים לעמוד לדין ממשעתי. חברי הוועד ידעו זאת, אך לא רצו לאמר לו את הדבר בפניו. תחת זאת אמר לו יאיר שטרן: "גם אם אחימאיר יעמוד על גג הבניין ויצעק קוקוריקו כל היום, אנחנו לא נסכים שהוא יעמוד לדין ממשעתי. הוועד נתן להם את ההוראה לומר מה ש"אמר, והוועד לא יסכים שהם יעמדו לדין". לפיד נאלץ לסגת מעמדו הקשוח. הוא הסכים לויתור על דרישת המישפט הממשעתי, למרות שקודם לכן הצהיר, כי בשום מחיר לא יוותר על דרישה זו. בתמורה לויתור הסכים הוועד לכתוב בהסכם בינו ליבן לפיד פסקה כוללת, פשוטה ובלתי-מחייבת, שלפיה מכיר הוועד בזכויותיו של לפיד כעורך ראשי.

היתה זו מפלה ללפיד וניצחון ליבן, לאחימאיר ולוועד. אולם הסכם משפיל זה לגביו היה כאילו וכאפס לעומת מה שספג כאשר יצא מהשיבה.

ירון הודיע, כי אינו מקבל את ההסכם בין לפיד לבין הוועד. ירון דרש לכנס את הוועד-המנהל ולדרוש לסגור את ה"טלוויזיה כליל, לשם אירגון מחדש. מתל-אביב הפגין פאפו בפני העיתונאים ו"חברי הוועד-המנהל תמיכה בדרישת ירון. כאשר התפרסם כי גם שרה-חנינוך נבולון המר וראש-הממשלה בעצמו תומכים בשרי-תוק התחנה, היה ירון בטוח בנצחונו. לגבי לפיד היתה זו הצהרת אי-האמון הגדולה ביותר ממי שהיה עד כה בן-הברית הגדול ביותר שלו במאמצים להי"סול כל קורטוב של חופש-דעה ברשות השידור. לכל היה ברור, כי אם יקבל הוועד-המנהל את דעתו של ירון, יהיה על לפיד להסיק את המסקנות ולהתפטר. רק שעות אחדות לפני שכונס, ביום השני שעבר, הוועד המנהל, התברר, כי לוועד אין כלל סמכות לסגור את הטל-וויזיה, ולכן אושרה פשרת לפיד.

סיומה של הפרשה ניצחון גדול ליבן, לאחימאיר, למערכת-החדשות ולוועד. לפיד שמצא את עצמו לפתע בחזית שונה לגמרי מן שבה הוא פתח את הקרב, נאלץ לסגת ולדאוג לשמור על כסאו.

ויעל חן. "מדוע אתם לא מסכימים להעמיד את יבין ואת אחימאיר לדין ממשעתי?" שאל לפיד, "הם עצמם הסכימו לעמוד לדין". לא היתה זו אמת. יבין ואחימאיר אומנם אמרו למנכ"ל שהם עומדים מאחורי הדברים שהושמעו לפני

עורך אחימאיר

נושא באחריות — אך לא נותן את הדין

אתה לא כפוף לוועד". יבין הבטיח לבדוק את הנושא, אך לא העביר את הרשימה. עוד באותו היום, בשעות הצהריים, זומן הוועד-המנהל לשיבת חירום מיוחדת שבה הועלו הצעות מרחיקות לכת. ביניהן "לסגור את הטלוויזיה". בהצעה לסגור את התחנה תמכו, מלבד לפיד, גם יושב-ראש הוועד-המנהל של רשות-השידור, הפרופ' סור ראובן ירון; נציג המפד"ל בוועד המנהל, מיכה ינון; וכמובן, עורך-הדין המצחיק, אהרון פאפו. בלחצו של ינון הדתי, אשר חשש שמא תיכנס השבת, הופסקה ישיבת הוועד-המנהל. עוד קודם לכן הסכים הוועד להשעות את החרם שלו על לפיד תמורת השעיית הדרישה להעמיד את אחימאיר ויבין לדין ממשעתי, כל זאת עד פגישתו של לפיד עם הוועד. בשבת היה ללפיד זמן לערוך את חש"ב-הנפגש שלו. לפתע הבין, כי אם תיסגר הטלוויזיה, תבוא גם הקאריירה שלו כמנכ"ל רשות-השידור לקיצה. הקאריירה של לפיד, אילו היתה מסתיימת השבוע, היתה רצופה כשלונות — פרשות מוטי קירשנבאום, יענקלה אגמון, גיורי לוי ו"לאחרונה יצחק רועה. התפקידים החשובים בטלוויזיה מאוישים על-ידי לפיד עצמו, וחומר השידור במחסנים מתדלדל והולך. כל אחר הצהריים של יום ראשון הוא יושב עם חברי הוועד, שתיגברו את עצמם בשלושה חברים נוספים. יחד עם יוסי משולם ויאיר שטרן, השתתפו בפגישה גם הכתב הצבאי עמירם ניר, מיכה לימור

יו"ר ירון

לסגור בכל מחיר

משולם, חבר-הוועד, החליט בו במקום: "אין מישפטים ממשעתיים. אנחנו סוגרים את התחנה." היו אלה דווקא יבין ואחימאיר שהצליחו לשכנע את חברי-הוועד, החרד לדמוקרטיה בטלוויזיה הישראלית, שלא להשבית את התחנה.

אחרי דיונים ממושכים, החליט ה"וועד על שתי סנקציות שפירושו אחד: להחרים את לפיד. על עורכי-חבט נאסר להעביר ללפיד את רשימת הנושאים של מהדורות החדשות, שבעזרתה הוא מפקח על המערכת, על העובדים ה"עובדים נאסר לדבר איתו.

כאשר טילפן לפיד ליבן ביום השישי שעבר וביקש ממנו את ה"ליין אפ", רשימת הנושאים שאותם עמדה המערכת לשדר באותו הערב בהשבעת יומן ארועים, הודיע לו יבין חד וחלק: "הוועד אסר עליך לפיד ניסה לתקוע תריז בין הוועד לבין יבין, ואמר לו: 'אתה מנהל-מחלקה,